

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

סבר כוונתה בהדא. ולא צעי למימר דסבר כרצונ דל"כ תפשוט דמודו רצונ רצונ כנענים ומכל מקום יש לפשוט דהלכה כמותו רצונ כנענים: **לבתר** תריסר ירחי שהא בו' פי' הן עלמן החזיר אע"ג דלא היה לריך ליתן רק דמיסה כדתמן צפרקין (דף כח:). כל דבר שעושה ואוכל מוטבל צו י"צ חדש מכאן ואילך שם דמיהן ומניחין אכל רש"י פירש שמאלן אחר י"צ חדש שנאצדו קשה דמגלן (י' שהא שנציל כך למואל דהאצד אצו מתיאש סצבור שהמואל יסצור שמקרוצ נאצדו יוכריז:

לפנים משורת הדין

יעשון נפקא לן לקמן צפרקין (דף ל:). תימה דלא מיימי קרא הכא דמיימי לקמן צעוצדא דר' ישמעאל וצבגול קמא (ב"ק דף ק. ו) וש ד"ה לפנים צעוצדא דרבי חייא צמרלא דינר לשולחי ונמצא רע ולקמן צסוף פרק האומנין (דף פג.) מיימי קרא אחרינא למען תלך צדך טוים שהא מדברי קבלה וצדיק קרא דלשר יעשון שהא מדברי תורה וי"ל דלא מיימי קרא דלשר יעשון אלא צמקום שאתריס חייצין והוא פטור כמו צמרלא דינר דאתריס דצעו למילף חייצים ור' חייל דלא צעי למילף פטור ולפנים משורת הדין שילם כמו אתריס וכן צעוצדא דרבי ישמעאל דוקן ואצו לפי צבדודו והו עשה לפנים משורת הדין כמו אתריס והכא צשמעמין דהדריניה צתר תריסר ירחי שהא כ"ע צפרוים לכך לא מיימי קרא הכא ומ"מ משום לפנים משורת הדין צעי ליה לאהדורי כיון שאצו מתחצר ממונא אצל צסוף האומנין (שם) צהנכו שקולאי שצצרו לו הצחצי ועשו לו הפסד גדול משום לפנים משורת הדין אין לו להפסיד לכך מיימי קרא למען תלך צדך טוים: **אתא** לקמיה דרצ גרסי' דמשמע צירושלמי פרק אין מעמדין ואפילו לספרים דגרסי אציי פריך שפיר מצצר שנתעלס מן העין דאף ע"ג דלא קיימא לן כרצ דפרישית לעיל (דף כג: ד"ה מהרות) מדפריך צפרק גיד הנשה (חולין דף ט: ושם) ורצ היכי אכיל צשרא מ"מ פריך שפיר דכיון דחוי המואל שהעוף השליכס שם אפילו מאן דפליג ארצ מודה הכא דאסור דאצור נטלה מעיר שרובה כנענים ומשני צעומד ורואהו שנטלה מעיר שרובה טצחי ישראל ולכך מייירי צעומד ורואהו שנטלה לפני טצחי ישראל:

לח א ב מ' פי"ח מהל'
גולה ואצדה הל' ח
ופיי"צ מהלכות מאכלות
אסורות הל' כח סמג עשין
עד טוש"ע ח"מ סי' רעט
ספ"ד פ' טוש"ע י"ד סי'
קצט ספ"ד:
לג ג טוש"ע ח"מ סי'
רעט ספ"ד ו' וטוש"ע
י"ד סי' קצט ספ"ד ח:
מד ד ה מ' פי"ח מהל'
גולה ואצדה הלכה ז'
סמג עשין עד טוש"ע ח"מ
סי' רעט ספ"ד ה:
מא ו מ' שם הל' ט
טוש"ע שם ספ"ד ו:
מב ז מ' פי"ח מהל'
מאכלות אסורות הל'
יב סמג לאצין קמג טוש"ע
י"ד סי' קצ ספ"ד א:
מג ח טוש"ע ח"מ סי'
רעט ספ"ד ו:
מד ט מ' פי"ח מהל'
שמיטה הל' ח ועיין
סמג עשין עד טוש"ע ח"מ
סי' רעט ספ"ד י:
מו י מ' שם פי"ח הל'ג
סמג שם טוש"ע שם
ספ"ד ח:
מז מ מ' שם פי"ו
הלכה יג סמג שם
טוש"ע שם ספ"ד י:
מח נ מ' שם פי"ו
הלכה צ סמג שם
טוש"ע ח"מ שם יא:

מוסף רש"י

בשר שנתעלס מן העין.
שהיה עשה אחת שלא ראהו,
ואפילו היה מונח על שולחנו,
אסורו. שמה מתלף בגבלה
(חולין כה:).

ואיצעים אימא לעולם רבנן. וצשאינה טמון ולא תפשוט מינה דמודו ליה רצונ כנענים: מי קפני כו' אינו חייב להכריז קפני דכיון דרובה כנענים דלמא דכנענים הוא ואלו נמי לא הואיל דלא אזלי רצונ צתר רובא צממונא: מוסרם משום מליאה. דאצו חייצ ולקמיה:

ולקמיה פריך ל"כ מה היתר יש צמצמאיתה: צא ישראל וסנן סימן. יאלח מספך יין כנענים ומותרת צשמה למואלה דכיון דרובא כנענים נתיאשו הצעלים: וצוד צנהר צין. ומושלמין צנהר צין: דמסקיל. יש צו מכשולים אצנים וסמימת גדר שעושין להגיס ולא מיאש סבר לא יוכל ההר להוליכס חוץ למכשולים ורגילים היו לסוכרו ולנקותו ולכרותו שיטטפו מימיו וסומן שימאלס כשיסכרו אותו וינקוס: סכרו ליה. שקורין שנ"ש צנע"ו כמו (ישעיה יט) עושי סכר (א) אגמי נפש: אימא משראל נפול. לפיכך חייצ להכריז ולא אמרי' יניח כדלמרינן לעיל רצונ כנענים לרצונ: לא מיאש. שהכורה ימאלס: דצי דיסא. שמוכריס שם חטיס כמזשין לדייסא ורציס מציין שם: צמר פריסר ירחי שסא. מאלס: דגלדאי. רעעניס: דיו. עוף שקורין אולטו"ר והוא לשון דיה (א): וצדיה צצנייסא דצי צר מריון. השליכמו צין דקליס של צר מריון: אסור. שמא נתחלף צנצילה: ורואהו. שמשנטלו עד שהשליכו: כשמאלו צאשפה. שדך צנילה להשליכה צאשפה: פרגיות. גחלות: אשכח קיצורי דאצוי ציס אזווי. מאל פקעיות של טווי למכמורות ורשמות צמקום שהציידין מצויין: אזווי. ציידיס העושיס מכומורות: מתני' מלא פירוס צנלי. וסמס כלי יש צו סימן: כמוס שסא. ריקן: לים. יש צו סימן לצעלים: לצווי פירוס. צגמ"ו מפרש סימנייהו או מנין או מקום: שלשה

(א) לקמן ל: צרכוט ו. מה:
מכות ז. פי' ז' ט'
(ב) חולין מט. ו. חולין
ט. חולין יב. (מוספת)
ז. חולין יב. חולין יב.
חולין פי"ג, ט'
פי'
האגמים שילודי צסה דגניס
שרשי ד"ק. ו (דברים ז'),
(לקמן כה.). ח' (עין
רש"י צרכוט נח: ד"ה כלי
אצד.) ט' ז' יל לשאל. ר"מ,

לעוי רש"י

נשב"ש (אישקלושיניו ט').
ערוש סבר.
אולטו"ר (וולטו"ר).
פ"ס.

רבינו הגנאל

היא וכן הא דר"א אסי מצא חבית של יין בעיר שרובה כנענים קצנה מותר [משום] מציאה וייתה אסור אפי' בהנאה בא ישראל ונתן סימנה מותרת אפי' בשתיה למוצאה. ש"מ דברוב כנענים הרי הן שלו. והוא דאשכח ד' וזו דצייירי בסדינא בנהר בירון כו' ואסיקנא כיון דישאל כו' ליה ישראל סכרו ליה אימור משראל נפול ולא מיאש. רב יהודה הוא אויל בתריה דמר שמואל בשוקא דבי דיסא אמר ליה צנא כאן ארנקי מהו אמר ליה הרי הן שלו. בא ונתן סימניה מהו אמר לו אם רוצה לעשות לפנים משורת הדין מחזיר כדאברהם דשמואל אשכח סמרא במדברא ואודורינהו בתר י"ב ירחי שתא והא דרבה דאמר ליה רב נחמן מצא ארנקי בשוקא דרבנן הרי הן שלו ואפי' הלה עומד וצורח ועשה צבוח על ביתו שפלא ועל ספינתו שטבעה בים כלומר בשם מי שטבעה ספינתו המציל כדאמרין המציל מוטוט של ים התורה התירתו לו כן גם זה מותר למוצאו ש"מ אפי' ברוב ישראל. עוף הנקרא דיו שקיל בישראל ושדא צצנייתא דבי בר מריון. אסיקנא אם הוא עומד ורואה את המקום שחוטף זה הבשר ממנה והוא משראל מותר לו דכוותו של ים [דמין] ואם לאו אסור באכילה כרב דאמר בשר כיון שנתעלס מן העין אסור באכילה. והא דרב חנינא דאשכח גדי שחוט בין טבריא לצפורי והתירוהו לו משום מציאה אפי' ברוב אלעזר ומשום שחיתה כו' ויסי בר חנינא וכו' ופשוטה היא. פי' פרגיות צפרים טהורים. רב אמי אשכח פרגיות בין טבריא לצפורי וא"ל ר' יוחנן שקול לנפשך. וכן רב יצחק אשכח (פגעיית) [פגעיית] של מטוה דאמר ר' יצחק אשכח קיבורי דאצלו בי אזוליי וא"ל ר' יוחנן זיל שקול לנפשך: מתני' ואלו חייב להכריז

ונתן בה סימן מהו אמר ליה הרי אלו שלו והלא עומד וצווח נעשה בצווח על ביתו שנפלא ועל ספינתו שטבעה בים ההוא דיו דשקול בשרא בשוקא ושדיה בצנייתא דבי בר מריון אתא לקמיה דאביי א"ל זיל שקול לנפשך והא רובא דיישראל נינהו שמעת מינה הלכה כרבי שמעון בן אלעזר אפי' ברוב ישראל שאני דיו דכוותו של ים דמי והא א' אמר רב יבשר שנתעלם מן העין אסור בעומד ורואהו: ר' חנינא מצא גדי שחוט בין טבריא לצפורי והתירוהו לו אמר רבי אמי התירוהו לו משום מציאה כר"ש בן אלעזר משום שחיתה כרבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי דתניא א' הרי שאבדו לו גדין ותרגלו והלך ומצאן שחוטין ר' יהודה אוסר ורבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי מתיר אמר רבי נראין דברי רבי יהודה כשמצאן באשפה ודברי רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי כשמצאן בבית מדהתירוהו לו משום שחיתה רובא ישראל נינהו שמעת מינה הלכה כר"ש בן אלעזר אפי' ברוב ישראל אמר רבא רוב כנענים ורוב מבחי ישראל רבי אמי אשכח פרגיות שחוטות בין טבריא לצפורי אתא לקמיה דר' אסי ואמרי לה לקמיה דר' יוחנן ואמרי לה בי מדרשא ואמרו ליה זיל שקול לנפשך רבי רבא רבי אמי אשכח פרגיות ויהו חוטות דאצלו ביה אזוליי אתא לקמיה דר' יוחנן ואמרי לה בבי מדרשא ואמרו ליה זיל שקול לנפשך: מתני' ואלו חייב להכריז מצא פירות בכלי או כלי כמות שהוא למעות בכיס או כיס כמות שהוא לצבורי פירות יצבורי מעות שלשה

שלישה. לקמיה דרבי אסי גרסי' אע"ג דככל דוכתי חשיב רבי אמי צרישא כדלמנר (גיטין דף ט:). רבי אמי ורבי אסי כהני חשיבי דלרעא דישראל אף על גב שגדול ממנו אין תימה שצא לפניו לישראל לפי שחזרו היה אצל אי גרסינן רבי אצל קשה דרבי אצל היה תלמידו של רבי אמי דמוכה גצי נסכה דרבי אצל (שבוות דף מו.) ואין היה צא לפניו (לעולם):